

ното развитие им даде импулс за пробуждане, те придобиват характера на *текстообразуващи програми* (курс. м. – Р. К.), създавайки от нови материали нови текстове, неосъзнавани от самия субект мисли, възпроизвеждащи структурата на онези отдавна забравени първотекстове, „отломъци“ от които те представят.”²⁰

Очевидно, когато се интересуваме от връзката между стари и нови текстове, по-добре е да не си ги представяме опрени един върху друг върху повърхността на палимпсеста, а да виждане определени техни „откъслечи“, активни участъци – в тяхната сензо-моторна, семантическа, звукова възбудимост. Тези свързани помежду си участъци възстановяват стария маршрут на въображението, структурата на забравения първотекст. И същевременно би трябвало да го променят – защото целта е не да се произведат копия, а да се създават нови текстове.

Основателят на „психокритиката“ Шарл Морон открива в творчеството на определени автори повтаряща се мрежа от obsесивни метафори, образи, които той счита за неосъзнавани. Една такава мрежа у Маларме напр. е групирането на идеите „смърт – битка – триумф – величие – смях“. Стихотворенията променят своя сюжет, но мрежата от асоциации под него остава винаги една и съща.²¹ При цялото си уважение към откритията на Морон струва ми се, че пораждащите възможности на една такава асоциативна схема изглеждат ограничени – тя произвежда варианти, стегнати в неподвижна канава. Мрежата, състояща се от възли-„отломъците“ от текстове в паметта (по Минц и Лотман) и връзките-отношения между тях изисква гъвкав модел. Тя не може да заимства безоговоръчно и мрежовидните модели в

²⁰ Г. Минц, Ю. М. Лотман. *О глубинных элементах художественного замысла. К дешифровке одного непонятного места из воспоминаний о Блоке*. В: Материалы всесоюзного симпозиума по вторичным моделирующим системам. Тарту, 1974, с. 174-175.

²¹ Charles Mauron. *Des métaphores obsédantes au mythe personnel. Introduction à la psychocritique*. Paris, José Corti, 1963, p. 32